

Junior ambasadorki UNICEF-a Slovenija
Katarina Agius Jager
Rebecca Agius Jager

Mednarodni dan otrok v medijih 2013

UNICEF-ova prireditev in predaja zbranih sredstev: 120 EUR

OŠ Prežihovega Voranca Ljubljana,
22. marca 2013

Jaz sem Katarina.
Jaz sem Rebecca.
... in sva Junior ambasadorki UNICEFa Slovenije.

Junior ambasadorke so postale 24. oktobra 2011, zaradi najinih dotedanjih prizadevanj na področju osveščanja o otrokovih pravicah.

Že nekaj let ob mednarodnih dnevih otrokovih pravic pripravljajo predstavitve otrokovih pravic, programe delavnic in zadnjih par let na šoli bereva sporočila Junior Ambasadorjev UNICEFa.

Pridobitev tega častnega naziva nama je omogočila širiti glas otrok ne le na svoji šoli, pač pa tudi preko medijev, hkrati pa nadaljujeva s svojim delom tako, da še naprej širiva svoje znanje o otrokovih pravicah med svojimi vrstniki in na šoli organizirava dobrodelne akcije.

Tudi za letošnje Valentinovo sva izvedli dobrodelno akcijo z naslovom "Darujmo z ljubeznijo", na kateri sva zbrali 120€, ki jih bova na koncu prireditve podarili predstavnic UNICEFa.

Kot Junior ambasadorke bova tudi v prihodnje skrbeli in na različne načine opozarjali na pravice otrok ter obujali tiste vrednote, ki so v življenju potrebne in zaradi katerih je življenje lepše. Da bi tudi letos obeležili mednarodni dan otrok v medijih, sva vam pripravili kratek program, v katerem vas bova spomnili na otrokove pravice, del programa pa bova posvetili tudi svetovnemu dnevu voda, ki ga obeležujemo prav danes.

Otroci živimo v različnih življenjskih okoljih, imamo različen način življenja in različne navade, različno izgledamo, govorimo različne jezike, vendar smo vsi enakopravni, imamo enake potrebe in enako upanje: živeti srečno, veselo in brezskrbno življenje.

Otroci smo ranljivi, potrebujemo varnost in ljubezen, otroci potrebujemo radost in veselje.

Sedaj si boste ogledali igro Nekaj lepega.

Tone Pavček: SONČNI ŽAREK

Sončni žarek je pravo ime
za katerega koli otroka.
Sončni žarek, ki gre
čez nas kot mila in dobra roka.

Čista kaplja je pravo ime
vsakemu novorojencu,
čista kot so pomladne vode
v žuborečem studencu.

Lepa pesem je pravo ime
za jutrišnje velikane,
pesem, ki seže v srce
in v njem za zmeraj ostane.

DRAMSKA IGRA: NEKAJ LEPEGA (Sharon Dennis Wyeth: SOMETHING BEAUTIFUL)

Ko pogledam skozi moje okno, vidim zid. Na dvorišču so smeti in razbita steklenica, ki zglada kot zvezde padle z neba. Preddverje naše zgradbe je popisano, na vhodna vrata je nekdo napisal besedo Umri.

Na moji poti grem mimo gospe, katere dom je velika kartonasta škatla. Spi na pločniku, ovita v plastično vrečko. Tečem skozi ozko, temno ulico, kjer mi je mamica rekla, da se ne smem nikoli ustaviti. Za ograjo je vrt brez vsakih rož. Mamica mi je rekla, da bi vsakdo moral imeti nekaj lepega v svojem življenju.

Kje imam jaz nekaj lepega?

LEPO. Učitelj me je besedo naučil v šoli. Napisala sem jo v moj zvezek: L-E-P-O.
Lepo! Mislim, da pomeni, da kadar to imaš, je tvoje srce veselo.

Grem v gostilno gospe Delphine. »Živijo, sladkorček,« reče gospa Delphine. »Kaj počneš?«
»Iščem nekaj lepega,« ji rečem. »Usedi se za minutko,« reče, ko gre k žaru. Nanj postavi ribo. Riba cvrči. Gospa Delphine jo da v sendvič. »Nič ni boljšega okusa kot sendvič z mojo ribo z žara,« mi reče. Ugriznem. »Mmm! To je dobro!«

Ko grem nazaj ven, vidim nekaj mojih prijateljev. »Ali vi imate kaj lepega?« jih vprašam.
»Jaz imam mojo kolebnico,« reče Sybil. »Jaz imam moje ogrlice,« reče Rebecca. »Poglej moje nove čevlje,« reče Jamal. »Moja trgovina s sadjem je lepa trgovina,« reče gospod Lee. »Res imate lepa jabolka,« mu rečem. »Hvala,« reče gospod Lee. »Vzemi enega!«

»Glej moje korake,« reče Marc, ki se igra z žogo na igrišču. »Poslušaj mojo glasbo,« reče Georgina, ki pleše na pločniku. »Potipaj ta gladek kamen,« reče gospod Sims, ki sedi na stopnicah pred njegovo hišo. »Vsa ta leta sem ga nosil v svojem žepu.«

Skozi veliko okno pralnice vidim teto Carlyne, ki drži malega Carla. »In kam si ti namenjena, mala gospodična?« me vpraša. »Iščem nekaj lepega,« ji rečem. V roke mi da Carla in zлага oblačila. Žgečkam Carla in on se smehlja. Še sama se smehljam. »Smeh mojega dojenčka je nekaj lepega,« reče teta Carlyne.

Grem nazaj domov in sedem na verando. Pogledam smeti na dvorišču. Vidim besedo Umri na mojih vratih. Grem gor in vzamem metlo, gobo in malo vode. Poberem smeti. Pometem steklo. Močno drgnem po vratih. Ko Umri izgine, se počutim močno. Nekega dne bom posadila rože na dvorišču. Vse prijatelje bom povabila, da si jih ogledajo. Gospe, ki živi v kartonasti škatli bom dala pravi dom in pravo posteljo. Pela bo in jaz bom slišala njeno pesem.

Mamica pride iz službe. Močno me objame. »Ali ti imaš nekaj lepega?« jo vprašam.
»Seveda,« reče. »Imam tebe.«

Tone Pavček: VSI NAŠI OTROCI

Vsi otroci so naši otroci, je rekel prijazni
glas,
vse frklje in smrklje in froci,
vsi svetlih
in temnih
in kodrastih las, vsi naši!
Tudi tisti drugačni,
drugačne usode in vere in ras,
vsi beli in črni, vsi bolni
saj vsak je kot kdo izmed nas.
Vsi na tem svetu živimo, svet nam je
skupna velika vas,
kjer na srečo iščemo rimo
in poslušamo Božji glas,
ki živeti in rasti veleva
in biti odprtih rok
za hudo, ki prizadeva vsak čas na
milijone otrok.
Vsi otroci sveta so z nami,
kot naša usoda in naša vest.
In z njimi gremo – z ramo ob rami -
v prihodnost
ali v temo ali do zvezd.

Tone Pavček: PRAVICA PRAVIC

Pravica pravic je pravica živeti,
biti otrok za srečo rojen,
tata in mamo ob sebi imeti
in jima padati veselo v objem.

Lepa pravica je teči po trati
in ne biti kot trava teptan,
učiti se brati in biti med brati
enakovreden in spoštovan.

Rasti, kot rastejo jelke in bori,
poslušati pesmi, ne pokov granat,
in potem enkrat ob majniški zori
reči nekemu: IMAM TE RAD!

In še: biti duša v svetu brez duše,
majhna svetloba sredi velike teme,
ali vsaj kaplja v obdobju suše,
ne biti nihče, a OTROK, KI JE VSE!

Otroci nismo majhni ljudje z majhnimi pravicami, otroci imamo svoje posebne pravice. Otroci imamo pravico do dobrega, zdravega, brezskrbnega življenja; imamo pravico igrati in učiti se, imamo pravico povedati, kar mislimo in izvedeti, katere so naše pravice. Ena od pravic je pravica do zaščite pred vsemi oblikami nasilja in slabega ravnanja. Nasilje je tudi, če se nas kdo dotika tako, da nam ni prijetno. Po uvodnih dveh pesmih vam bova s Kikom in njegovo prijateljico roko predstavili pravilo o nedovoljenih dotikih.

Igra: KIKO IN ROKA

Jaz sem Kiko.

In jaz sem Kikova prijateljica roka.

Morda se sprašujete, zakaj je dobro imeti prijatelja kot je roka? To boste kmalu ugotovili.

Živjo roka! Rad bi letel, pa nimam kril.

Prav, Kiko, jaz bom tvoje letalo. Zdaj se lahko vkrcaš, zdaj bova vzletela.

VUUŠŠŠŠ.

Živjo roka! Moje noge hočejo plesati, pa nimam glasbe.

Prav, Kiko, jaz bom tvoja glasbenica. Imam klavir in moji prsti znajo igrati na njegove tipke.

PLING, PLONG, PLING.

Živjo roka! Rad bi pojedel nekaj dobrega, pa ne vem kaj.

Prav, Kiko. Jaz bom tvoj mali pek. Ali bi želel jabolčno pito, čokoladno torto ali bananino torto?

Želim jabolčno čokoladno bananino torto!

Njam, njam, njam.

Živjo roka! Rad bi se lovil, pa se ne morem sam!

Prav, Kiko. Jaz se bom lovila s tabo.

Ali se lahko dotaknem tvojih las?

Ja, seveda se lahko.

Ali se lahko dotaknem tvojega nosu?

Ja, lahko.

Ali se lahko dotaknem tvoje roke?

Ja, lahko.

Ali se te lahko dotaknem pod tvojim spodnjim perilom?

NE! NE SMEŠ!

Zelo dobro Kiko, ni dobro, da se te kdo dotika pod tvojim spodnjim perilom. To je pravilo o nedovoljenih dotikih.

In če kdo to stori, takoj nekemu povej. Tega nikakor ne zadrži zase.

Živjo roka! Želel bi odpotovati v svet sanj, pa ne vem, kako se tja pride.

Prav, Kiko. Jaz ti bom pokazala pot. Ti se kar ulezi v svojo malo posteljico, zapri oči in boš sam prišel tja.

ZZZZZ.

Tone Pavček: DROBTINICE

Treba je mnogo preprostih besed kakor
KRUH, LJUBEZEN, DOBROTA,
da ne bi slepi v temi na križpotjih zašli s
pravega pota.

Na svetu si, da gledaš SONCE.

Na svetu si, da greš za SONCEM.

Na svetu si, da sam SI SONCE
in da s sveta odganjaš – SENCE.

Nobena pot ni ravna,

nobena pot ni revna,

a vsaka je zahtevna

in tvoja ena sama – GLAVNA.

Toplo je sonce, topla jopica,

topla prijazna beseda,

a najbolj topla deklica,

ko me s srcem pogleda.

Vse bolnišnice so nezdravo bele

z vonjem po potu in jodu,

a vse porodnišnice vesele,

kljub otroškemu joku.

Človek ne dozori do svojega

do svojega obraza

brez smeha in čenčarij

in ne brez poraza.

Sonce je dolžno, da sveti nam,

otrok, da pomaga očetu,

a edina dolžnost naših mam je ta,

da so dolgo na svetu.

Tisoč in tisoč zvezd je nad nami,

tisoč in tisoč zvez med nami,

da gre po svetu – rama ob rami -

svetloba z nami.

Vse teče, teče in se stiša v tišino.

Samo hiša, v kateri duh biva, je

neminljiva.

Ena od osnovnih otrokovih pravic je pravica do čiste vode; vsak otrok bi moral imeti možnost piti čisto vodo; brez vode ne bi bilo življenja na Zemlji, vodo potrebujejo živali, rastline, vodo potrebujemo ljudje; vodo uporabljamo na toliko načinov, brez da bi sploh pomislili na to: samo odpremo pipo in voda priteče, pijemo jo, se z njo umivamo, se z njo igramo, v njej plavamo, z njo zalivamo... na svetu pa nimajo vsi pitne vode: ponekod ne dežuje dovolj in je suša, ponekod dežuje preveč in so poplave, ki onesnažijo pitno vodo, ponekod je voda umazana. Na Zemlji je veliko vode, vode je toliko, da Zemljo iz vesolja vidimo modre barve, vendar je malo vode, ki jo lahko uporabljamo za življenje; mi imamo vode dovolj, vendar je kljub temu ne smemo po nepotrebem trošiti in moramo zanjo lepo skrbeti, da jo ohranjamo čisto, zase in za druga živa bitja, voda je naša pravica, vendar je tudi naša dolžnost. Sedaj boste poslušali slovensko ljudsko pravljico o reki Dravi.

BABICA PRIPOVEDUJE

ilustrirala Ančka Gošnik – Godec; izbrala in uredila Kristina Brenkova

Mamica Dravica

Bilo je v tistih časih, ko naši pradedje rži in pšenice še niso poznali. Tedaj je živel ob Dravi na Koroškem zelo bogat ribič. Vse svoje premoženje si je pridobil s tem, da je pridno lovil ribe v Dravi. Poln hvaležnosti je nekega dne vprašal Dravo:

- Mamica Dravica, s čim naj ti povrnem, ker si mi pomagala do blagostanja? Reka Drava mu je odgovorila:

- Pojdi daleč po svetu. Tam v daljnem kraju boš našel ljudi, ki imajo bel in ržen kruh; od vsakega mi po en hlebec kupi in mi ga prinesi!

Ribič se je odpravil na pot in prišel v bogate in lepe kraje. Ljudje so tam jedli, česar on dotlej ni poznal: lep kruhek. Kupil je dva hleba, kakor mu je bila narodila Drava. Ko se je vrnil, je vrgel hleb pšeničnega in hleb rženega kruha v Dravo. - Nato je Drava začela naraščati in je poplavila ves levi in desni breg. Ko pa je voda odtekla, je pričela zemlja odganjati lepo rž in rumeno pšenico.

Tako so ljudje dobili seme in povsod so zadeči sejati rž in pšenico.

Tone Pavček: KRIVICA DO MAJHNIH

Veliki smejo veliko.
Majhnim se malo šika,
pa se ob to spotiko
nihče ne spotika.

Majhni morajo biti
majhni in luštni,
pa počesani, umiti
in velikim poslušni.

Majhni morajo jesti
špinače in župe,
v avtu sedež zasesti
stran od volana in hupe.

Majhni morajo spati
med najboljšo TV oddajo,
kot ribe molčati
ko veliki kramljajo.

Oni veliko smejo,
oni veliko vejo,
oni velikovredni
niso nikoli poredni,
a tudi, če so kdaj sitni,
tečni, starokopitni,
se jjih ne sme jeziti
in ne tepsti po riti.

Tone Pavček: NAŠA ČETICA KORAKA

Naša četica koraka
gor na goro znanja.
Tam na vrhu na nas čaka
jabolko spoznanja.

To ga bomo grizli, jedli,
lakoto napasli
in postajali vsevedni,
kot se zde odrasli.